

5. nedjelja kroz godinu B

*Hvalite Gospoda,
on liječi one koji su srca skršena (Ps 147,1.3)*

Prvo čitanje

Job 7,1-4.6-7

Job progovori: "Nije li borba život čovjekov na zemlji i dani mu kao dani nadničara? Kao što umoran rob za hladom žudi i kao nadničar koji plaću čeka, mjeseci me jada tako zapadoše i noći su mučne meni dosuđene. Liježući pomišljam: 'Kad li ću ustati?' a dižuć se: 'Kad ću večer dočekati!' I tako se kinjim sve dok se ne smrkne. Dani moji brže od čunka prodoše, promakoše hitro bez ikakve nade. Spomeni se: život moj samo je lahor, i oko mi neće više vidjet sreće."

Drugo čitanje

1. Korinćanima 9,16-19.22-23

Braćo i sestre! Što navješćujem evanđelje, nije mi na hvalu, ta dužnost mi je. Doista, jao meni ako evanđelja ne navješćujem. Jer ako to činim iz vlastite pobude, ide me plaća; ako li ne iz vlastite pobude – služba je to koja mi je povjerena. Koja mi je dakle plaća? Da propovijedajući pružam evanđelje besplatno ne služeći se svojim pravom u evanđelju. Jer premda slobodan od sviju, sâm sebe svima učinih slugom da ih što više steknem. Bijah nejakima nejak, da nejake steknem. Svima bijah sve da pošto-poto neke spasim. A sve činim poradi evanđelja da bih i ja bio suzajedničar u njemu.

U ono vrijeme: Pošto Isus iziđe iz sinagoge, uđe s Jakovom i Ivanom u kuću Šimunovu i Andrijinu. A punica Šimunova ležala u ognjici. I odmah mu kažu za nju. On pristupi, prihvati je za ruku i podiže. I pusti je ognjica. I posluživaše im. Uvečer, kad sunce zađe, donošahu preda nj sve bolesne i opsjednute. I sav je grad nagrnuo k vratima. I on ozdravi bolesnike – a bijahu mnogi i razne im bolesti – i zloduhe mnoge izagna. I ne dopusti zlodusima govoriti jer su ga znali.

Rano ujutro, još za mraka, ustane, iziđe i povuče se na samotno mjesto i ondje se moljaše. Potražiše ga Šimun i njegovi drugovi. Kad ga nađoše, rekoše mu: "Svi te traže." Kaže im: "Hajdemo drugamo, u obližnja mjesta, da i ondje propovijedam! Ta zato sam došao." I prođe svom Galilejom: propovijedao je u njihovim sinagogama i zloduhe izgonio.

Za razmišljanje

Braća Šimun i Andrija žive kao ribari u Kafarnaumu. Stanuju kod Petrove punice, iz čega se može zaključiti da je Petar bio oženjen. Punica je bolesna. Isus ide k njoj, podiže je i ozdravlja. Potom se ona brine za njih.

Ovdje se u biti radi o sasvim običnom pripovijedanju o čudu, sličnim mnogim pripovijedanjima onoga vremena. Ipak, ono rasvjetljuje mnogo od onoga što i tko Isus želi biti za nas.

Svaki je bolestan čovjek bolesnik tijela i duše i time potreban spasenja. Zbog toga i Isusov dolazak u taj bolesni, nespašeni svijet, te početak kraljevstva Božjega sadrže uvijek u sebi ponudu ozdravljenja i spasenja. Ako je čovjek spreman u svom životu napraviti mjesta za Isusa, onda Isus prihvaća tu ponudu. Bez mnogo riječi, Isus mu pruža ruku i podiže ga. To sjeme naklonjenosti skriva u sebi cvjetove bezgraničnog spasenja za tijelo i dušu.

Bolesni osjećaju Isusovu snagu kojom može sve izliječiti i zato hrle k njemu. On nikog ne odbija, ali rano ujutro, još za mraka, povlači se na osamu da bi molio. On zna da nije došao da bi samog sebe postavio u središte pozornosti kao čudotvorni iscjelitelj. Zbog toga je za njega to vrijeme osobne molitve na osami upravo vrijeme kad uvijek nanovo razmišlja o smislu i cilju svojega poslanja. To je vrijeme kada moli da uistinu naviješta Očevu poruku.

Na ovom mjestu možemo, dakle, promatrati ritam Isusova života, koji se provlači kroz čitavo evandjelje: stalna izmjena njegova prilaženja ljudima i povlačenja u osamu, izmjena djelovanja i tišine, ozdravljanja i molitve. Čovjek Isus treba sate osamljenosti i razgovora s Ocem kako bi potom ponovno mogao ići k ljudima. Njegovi učenici onda, a i mi danas trebali bismo to vidjeti i od njega učiti.